

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobkyně: **Psychiatrická nemocnice v Dobřanech**, IČO: 00669792
sídlem Ústavní, 334 41 Dobřany

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29. 9. 2016, č. j. ÚOHS-R372/2015/VZ-39895/2016/323/KKř,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Výše označeným rozhodnutím předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „předseda žalovaného“) zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2015, č. j. ÚOHS-S0582/2015/VZ-37579/2015/543/EDo. Tímto rozhodnutím

žalovaný žalobkyni uložil pokutu ve výši 150 000 Kč za spáchání správních deliktů podle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), kterých se dopustila tím, že při zadávání veřejné zakázky „Dodávky pro prádelnu PNvD“ ve zjednodušeném podlimitním řízení, zahájeném odesláním „Výzvy k podání nabídky včetně zadávací dokumentace ve zjednodušeném podlimitním řízení“ ze dne 3. 11. 2014 v aplikaci e-tržišť Tendermarket,

I. postupovala v rozporu s § 44 odst. 3 písm. f) zákona o veřejných zakázkách a zásadami transparentnosti a zákazu diskriminace zakotvenými v § 6 odst. 1 zákona při vymezení způsobu zpracování nabídkové ceny, když v zadávacích podmínkách uvedla minimální jednotkovou cenu ve výši 1 Kč za vyprání 1 kg suchého prádla, čímž mohla omezit účast potenciálních dodavatelů v zadávacím řízení, přičemž uvedený postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a jako zadavatel uzavřela dne 23. 1. 2015 s vybraným uchazečem – PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA, s.r.o., IČO 28685521, se sídlem Raisova 769/9, 400 03 Ústí nad Labem – smlouvu na výše uvedenou veřejnou zakázku

II. postupovala v rozporu s § 59 odst. 1 a § 60 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, když vybraného uchazeče - PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA, s.r.o., IČO 28685521, se sídlem Raisova 769/9, 400 03 Ústí nad Labem – nevyločila z účasti v předmětném zadávacím řízení, přestože obsah předložené subdodavatelské smlouvy v nabídce jmenovaného vybraného uchazeče uzavřené se subdodavatelem – společností CHRISTEYNS s.r.o., IČO 26797283, se sídlem Vítovská 453/7, 742 35 Odry – nesplňoval zákonné požadavky stanovené v § 51 odst. 4 písm. b) citovaného zákona, přičemž uvedený postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a jako zadavatel uzavřela dne 23. 1. 2015 se shora jmenovaným vybraným uchazečem smlouvu na výše uvedenou veřejnou zakázku.

2. Předseda žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí předně zdůraznil, že Úřad zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nebylo-li přihlédnuto k obsahu znaleckého posudku ani k jiným dokumentům předloženým zadavatelem k podpoře tvrzení, že nelze prát 1 kg suchého prádla za cenu pod 1 Kč při zachování odpovídající kvality v podmínkách prádelny zadavatele, tato skutečnost nepožívala význam pro přezkum postupu zadavatele v zadávacím řízení. Ke stěžejní argumentaci žalobkyně předseda žalovaného uvedl, že i kdyby byla zjištěna objektivní nemožnost prát 1 kg suchého prádla za cenu pod hranicí 1 Kč, nic by to nemělo na faktu, že zadavatel nemohl předmětný limit pro nabídkové ceny uchazečů stanovit. Pro eliminaci nekvalitních levných nabídek na plnění předmětu veřejné zakázky mohla žalobkyně užít jiných zákonných institutů (technické parametry specifikující minimální kvalitativní standardy požadovaného předmětu plnění, nebo institut mimořádně nízké nabídkové ceny podle § 77 zákona o veřejných zakázkách). Předseda žalovaného nesdílí ani přesvědčení žalobkyně, že nastavením spodní hranice nabídkové ceny dojde k eliminaci nekvalitních dodavatelů. Požadavek zadavatele spočívající v nastavení minimální jednotkové ceny ve výši 1 Kč za 1 kg suchého prádla je tak jednak v rozporu se zákonem, jednak ani není schopen docílit zadavatelem předpokládaného stavu. Ohledně prokazování kvalifikace prostřednictvím subdodavatele předseda žalovaného uvedl, že za určitých okolností by bylo výjimečně možné zkoumat, zda i přes subdodavatelský závazek uchazeč nesplňuje kvalifikaci v celém rozsahu sám, a to namísto subdodavatele, který kvalifikaci neosvědčil. Uvedené by však mohlo platit pouze tehdy, pokud by zadavatel zkoumal prokazování splnění kvalifikace

samotného uchazeče namísto subdodavatele již v rámci posuzování kvalifikace jednotlivých uchazečů, a nikoliv „dodatečně“, jak se zřejmě stalo v nyní posuzované věci. Předseda žalovaného se ztotožnil s prvostupňovým rozhodnutím i ve výši uložené sankce.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí předsedy žalovaného i prvostupňové rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Předně se žalobkyně neztotožnila se závěrem žalovaného, že se dopustila správního deliktu pro porušení ust. § 44 odst. 3 písm. f) zákona o veřejných zakázkách. Uvedla, že stanovení nejnižší možné nabídkové ceny nebylo z její strany samoúčelné, ale že ji k tomuto postupu vedla negativní zkušenost s předchozím dodavatelem a závažnost oprávněných zájmů, které je jakožto zdravotnické zařízení povinna plnit. Podle žalobkyně není možné, aby vítězný uchazeč vyhrál za „podseknutou cenu“, za kterou není schopen prát v požadované kvalitě, prádlo se přepíralo, smlouva se ukončila a soutěžil se nový dodavatel. Žalobkyně zdůraznila, že prioritním úkolem zdravotnického zařízení je poskytování služeb lege artis a není myslitelné, aby zadavatel riskoval vznik nozokominálních infekcí v důsledku nekvalitně vypraného prádla. Neuznává ani argument žalovaného, že je možné ukončit smlouvu s dodavatelem, který se ukáže jako nekorektní, neboť takový postup není systémový ani efektivní.
5. Žalobkyně dále namítala, že aplikace ust. § 101 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách není na volné úvaze zadavatele, ale je jeho zákonnou povinností. Žalobkyně nemohla předem tušit, zda vůbec nějaký uchazeč toto ustanovení využije a jaké budou jejich nabídkové ceny.
6. Žalobkyně uvedla, že si je vědoma nutnosti zajistit hospodárnost, efektivnost a účelnost vynakládání veřejných prostředků, a to nejen ze zákona o veřejných zakázkách, ale i ze zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, a proto při výběru dodavatele pracích prášků nejde jen o ceny pracích prášků, ale o veškeré náklady, které musí žalobkyně při praní prádla vynaložit, a které je proto jako řádný hospodář povinna zohlednit.
7. Podle názoru žalobkyně žalovaný ve svých závěrech vychází z nepodložených spekulací a hypotetických úvah. Neztotožňuje se ani s odůvodněním otázky potenciality vlivu na výběr nejvhodnější nabídky. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 7. 2012, č. j. 62 Af 14/2011-74 (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), považuje žalobkyně za nepřipadný, neboť se týká jiné skutkové situace a navíc je vytržen z kontextu. V daném případě jde o jinou situaci, neboť znalecký posudek vylučuje možnost, že by existoval řádný uchazeč, který by byl způsobilý prát v prádelně žalobkyně při dodržení pravidel rentability a požadované kvality za reálnou cenu pod 1 Kč za 1 kg prádla. Znaleckým posudkem je prokázáno, že stanovená podmínka minimální nabídkové ceny ve výši 1 Kč nemohla žádného uchazeče při podání nabídky diskriminovat. K tomu žalobkyně namítala, že žalovaný nepřiložil předloženému znaleckému posudku žádný význam a důležitost, nesprávně jej posoudil a (ne)vyhodnotil.
8. K otázce prokazování kvalifikace prostřednictvím subdodavatele žalobkyně namítala, že pokud u subdodavatele není splnění kvalifikace prokázáno, je nutné zkoumat, zda neprokáže splnění kvalifikace v požadovaném rozsahu samotný uchazeč. Poukázala přitom

na znění ust. § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách. Žalobkyně má za to, že vítězný uchazeč předložil doklady dle ust. § 62 odst. 3 zákona, když vedle dokladů osvědčujících kvalifikaci subdodavatele předložil i kompletní doklady prokazující splnění (vlastní) kvalifikace, tj. prokázal splnění základních i profesních kvalifikačních předpokladů v plném rozsahu předmětu této veřejné zakázky, a to již ve fázi posuzování kvalifikace. Od 18. 12. 2008 disponuje vítězný uchazeč živnostenským oprávněním č. 1 – výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, a od 29. 5. 2014 disponuje živnostenským oprávněním č. 3 – výroba nebezpečných chemických látek a nebezpečných chemických směsí. Na rozdíl od žalovaného má žalobkyně za to, že v případě neprokázání splnění požadované kvalifikace prostřednictvím subdodavatele měla v rámci posuzování kvalifikace – než by předmětného uchazeče bez dalšího vyloučila – povinnost zkoumat, zda uchazeč sám nesplňuje kvalifikaci. Protože vítězný uchazeč svou kvalifikaci prokázal (byť mimoděk) již ve fázi posuzování nabídek, nebylo možné jej ze zadávacího řízení vyloučit. V tom případě by tedy vyhrál stejný vítěz a k žádnému ovlivnění nejvhodnější nabídky nemohlo dojít. Pro úplnost žalobkyně dodala, že dle znění zákona o veřejných zakázkách účinném do 5. 3. 2015 byl zadavatel povinen zadávací řízení zrušit, pokud obdržel pouze jednu nabídku nebo po posouzení nabídek zbyla jen jedna nabídka. Při akceptaci dikce žalovaného, že měla žalobkyně vítězného uchazeče vyloučit, by musela zadávací řízení zrušit, zbyla by tak k hodnocení jedna nabídka a nemohlo ani tak dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobkyně

9. Ve vyjádření k žalobě předseda žalovaného předně uvedl, že žaloba nepřináší žádné nové argumenty, na které by bylo třeba reagovat nad rámec napadeného rozhodnutí. K námitce, v níž žalobkyně opakuje subjektivní důvody pro stanovení limitu v podobě minimální jednotkové ceny 1 Kč za 1 kg suchého prádla, žalovaný uvedl, že takový požadavek na zpracování nabídkové ceny není souladný se zákonem ani se základními zásadami dle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Kromě nezákonnosti je tento požadavek rovněž nesmyslný a nezajišťující žalobkyní zamýšlený stav, neboť kvalitu vybraného uchazeče nepředurčí limitace uchazečů z hlediska nejnižší možné nabídkové ceny. Žalovaný zdůraznil, že limitace uchazečů o veřejnou zakázku z hlediska nejnižší možné nabídkové ceny jde proti smyslu zvoleného základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny, jelikož fixací ceny za vyprání 1 kg suchého prádla v její spodní hranici se znemožní dosažení nejnižší ceny, kterou žalobkyně za předmět plnění veřejné zakázky uhradí. Zadávací podmínky jsou podle žalovaného netransparentní a diskriminační vůči všem dodavatelům, kteří by byli schopni předmět plnění dodat levněji než za cenu pevně stanovenou žalobkyní, neboť by tak byli připraveni o svou konkurenční výhodu. Žalovaný nerozporuje žalobkyní tvrzené skutečnosti ohledně nutné kvality vyprání prádla a nákladů na její dosažení, ale postup, který žalobkyně zvolila k dosažení jím žádaného stavu, neodpovídá zákonné úpravě zadávání veřejných zakázek. Žalobkyně mohla využít jiných prostředků k dosažení takového cíle (např. institutu mimořádně nízké nabídkové ceny). K argumentu, že žalobkyně nemohla tušit, že se zadávacího řízení zúčastní uchazeč uplatňující zvýhodnění podle ust. § 101 odst. 4 zákona, žalovaný uvedl, že pochybení žalobkyně se nevztahuje až k nastalé situaci, ale již k samotnému určení předmětného dolního limitu. Stav, který nastal v projednávaném případě, kdy stanovením obligatorní dolní hranice nabídkové ceny bylo *de facto* znemožněno ostatním dodavatelům

nesplňujícím podmínky podle tohoto ustanovení získat veřejnou zakázku, byl až druhotným projevem nesprávně a nezákonně nastaveného požadavku na zpracování nabídky. K námitce týkající se nepřiléhavosti rozsudku Krajského soudu v Brně citovaného v prvostupňovém rozhodnutí žalovaný odkázal na bod 37 napadeného rozhodnutí, kde se s touto otázkou podrobně vypořádal. Obdobně ohledně námitky týkající se znaleckého posudku žalovaný odkázal na bod 26 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitkám směřujícím proti výroku II. napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že za určitých okolností by bylo možné výjimečně zkoumat, zda i přes subdodavatelský závazek uchazeč nesplňuje kvalifikaci v celém rozsahu sám, a to namísto subdodavatele, který kvalifikaci neosvědčil, k takovému posouzení by však muselo dojít již v rámci posuzování kvalifikace jednotlivých uchazečů, nikoli „dodatečně“, až se to bude žalobkyni hodit. Pokud tedy žalobkyně tvrdí, že vybraný uchazeč kvalifikaci splňoval již ve fázi posouzení kvalifikace, nic to podle přesvědčení žalovaného nemění na tom, že v této době žalobkyně u vybraného uchazeče kvalifikaci nezkoumala a nemohla ji tak mít ani za splněnou.

10. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
11. V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobkyně v zásadě zopakovala argumentaci uvedenou v žalobě.

IV. Posouzení věci soudem

12. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, jakož i prvostupňové rozhodnutí žalovaného, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
13. Žalobkyně předně namítala nesouhlas s výrokem I. napadeného rozhodnutí, dle něhož při zadávání veřejné zakázky postupovala v rozporu s ust. § 44 odst. 3 písm. f) zákona o veřejných zakázkách a zásadami transparentnosti a zákazu diskriminace.
14. Z obsahu žaloby vyplývá, že žalobkyně v této části v zásadě pouze zopakovala argumenty uplatněné již v průběhu správního řízení, zejména v podaném rozkladu. Ačkoli se předseda žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí všemi zde uplatněnými námitkami relativně podrobně zabýval, žalobkyně na tuto argumentaci druhostupňového orgánu žádným způsobem nereagovala. Soudu proto nezbylo než v obecné rovině konstatovat, že se ztotožnil se závěry předsedy žalovaného vyslovenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soudu totiž nepřísluší za žalobce domýšlet jednotlivé skutkové a právní důvody, které by argumentaci předsedy žalovaného zpochybnil. V tom případě by se totiž ocitl v pozici „advokáta žalobkyně“ a ignoroval by dispoziční zásadu, na níž je správní soudnictví postaveno.
15. Pokud žalobkyně argumentovala důvody, proč bylo nutné stanovit limit v podobě minimální ceny ve výši 1 Kč za vyprání 1 kg suchého prádla (negativní zkušenost s předchozím dodavatelem, ochrana zdraví pacientů, posouzení celkových nákladů na praní), takový požadavek na zpracování nabídkové ceny byl žalovaným, resp. předsedou žalovaného shledán v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách a se zásadou transparentnosti a zákazu diskriminace uvedenými v ust. § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, neboť ve svém důsledku byla omezena autonomní vůle dodavatelů předložit adekvátní nabídkovou cenu. Nebylo přitom relevantní, v jaké konkrétní výši byl limit při

tvorbě nabídkové ceny stanoven, ani jaké okolnosti (ať už subjektivní nebo objektivní) jej odůvodňovaly. Jak žalovaný správně konstatoval, v rámci řízení o správním deliktu nebylo na místě se zabývat otázkou, zda je možné dostatečně kvalitně a zdravotně nezávadně prát prádlo za cenu pod hranicí 1 Kč za 1 kg suchého prádla, neboť i kdyby byla shledána tato „nemožnost“, nic by to neměnilo na tom, že žalobkyně pro eliminaci nekvalitních levných nabídek nebyla oprávněna postupovat nastavením limitu v podobě minimální jednotkové ceny, ale měla využít jiných zákonných institutů, např. institutu mimořádně nízké nabídkové ceny ve smyslu ust. § 77 zákona o veřejných zakázkách. Žalobkyni nic nebránilo si vybrat kvalitního dodavatele, který bude plnit předmět veřejné zakázky v odpovídající jakosti a zároveň za nejnížší cenu, tohoto výsledku však bylo nutno dosáhnout postupem, který zákon připouští.

16. Soud stejně jako žalovaný nesdílí ani přesvědčení žalobkyně, že nastavením spodní hranice nabídkové ceny fakticky dojde k eliminaci nekvalitních dodavatelů, resp. k získání kvalitního a stálého dodavatele. Není totiž možné a priori dovozovat, že pokud uchazeč předloží nabídkovou cenu rovnající se nebo nepatrně převyšující zadavatelem „vnucovanou“ cenu, bude skutečně poskytovat služby odpovídající svou kvalitou takto zadavatelem podsouvané ceně. Může se stát, že uchazeči, kteří by jinak předložili nižší nabídkovou cenu, ji předloží ve výši 1 Kč, protože již nebudou moci být vyloučeni pro neadekvátně nízkou nabídku, a naopak uchazeči, kteří by jinak předložili nabídku s vyšší nabídkovou cenou, předloží z důvodu zájmu o plnění předmětu veřejné zakázky nabídku odpovídající nebo blízkou se k nastavenému limitu, ačkoliv při takto nabídnuté ceně nebude moci plnit v žádoucí kvalitě. Se žalovaným se tak lze ztotožnit v tom, že nastavením limitu v podobě minimální jednotkové ceny ve výši 1 Kč za 1 kg prádla není zadavatel schopen docílit předpokládaného stavu, tedy plnění předmětu zakázky k jeho celkové spokojenosti.
17. Pokud žalobkyně chtěla účinně eliminovat uchazeče, kteří nebudou schopni plnit předmět veřejné zakázky zadavatelem požadovaným způsobem, bylo na místě stanovit odpovídající technické kvalifikační předpoklady, které omezí okruh osob, které se mohou o veřejnou zakázku ucházet. Prevence v tomto směru může napomoci snížit riziko, že zadavatel uzavře smlouvu s uchazečem, s nímž by byl následně nucen ukončit spolupráci pro poskytování neodpovídajícího plnění.
18. K námitce, že aplikace ust. § 101 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách (podle něhož je u dodavatelů dodávek nebo služeb zaměstnávajících více než 25 zaměstnanců, z nichž je více než 50 % zaměstnanců osobami se zdravotním postižením, pro hodnocení nabídek rozhodná výše nabídkové ceny tohoto dodavatele snížena o 15 %), není na volné úvaze zadavatele, a že žalobkyně nemohla tušit, že se zadávacího řízení zúčastní uchazeč uplatňující zvýhodnění podle tohoto ustanovení, lze uvést, že žalobkyni není vytýkán nastalý stav, kdy stanovením obligatorní dolní hranice nabídkové ceny bylo *de facto* znemožněno dodavatelům nesplňujícím podmínky dle ust. § 101 odst. 4 zákona získat veřejnou zakázku, ale již samotné určení tohoto dolního limitu. Stav, který v daném případě nastal, že podáním dostatečně nízké nabídkové ceny, která po odečtení 15 % za účelem hodnocení nabídek představuje nižší hodnotu, než je hodnota stanovené dolní hranice nabídkové ceny, bylo ostatním dodavatelům, kteří nesplňují podmínky ust. § 101 odst. 4 zákona, zcela znemožněno veřejnou zakázku „vysoutěžit“, byl až druhotným projevem nesprávně a nezákonně nastaveného požadavku na zpracování nabídky.

19. Soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný pochybil, pokud ve svých závěrech vycházel z nepodložených spekulací a hypotetických úvah. Žalobkyní z kontextu vytržené citace se vztahují převážně k možnosti ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Z ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách vyplývá, že pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu postačí (vedle naplnění ostatních formálních znaků) pouhá potencialita vlivu na výběr nejvhodnější nabídky. Žalovanému tedy nelze vytýkat určitý hypotetický ráz závěrů vztahujících se k této otázce.
20. Ztotožnit se nebylo možné ani s argumentací, že na projednávanou věc nelze aplikovat rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 7. 2012, č. j. 62 Af 14/2011-74, neboť se týká jiné skutkové situace a je vytržen z kontextu. Ve věci řešené senátem 62 zdejšího soudu šlo o situaci, kdy došlo k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, tím však není nijak zpochybněn obecný závěr soudu, podle něhož pro naplnění správního deliktu podle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách postačí i hypotetická možnost ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Tato skutečnost vyplývá již ze samotného znění ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách (dle něhož se zadavatel dopustí tohoto správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku). Pro úplnost lze v této souvislosti odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 Afs 78/2012-28, dle jehož závěrů „[z]e *zákonného znění ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách* expressis verbis plyne, že ke spáchání deliktu dojde, i pokud porušením zákona zadavatel pouze mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Ze zákona je tedy zřejmé, že postačí pouhá potencialita podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.“
21. Rovněž námitku, že žalovaný nepřiložil náležitý význam a důležitost předloženým důkazům, především znaleckému posudku zpracovanému Ing. K., dle něhož není možné v prostorách žalobkyně prát 1 kg prádla za cenu nižší než 1 Kč, soud neshledal důvodnou. Žalovaný se předmětnou námitkou dostatečně a přesvědčivě zabýval v bodech 26 a násl. napadeného rozhodnutí, když především zdůraznil, že otázka (ne)možnosti prát za žalobkyní uvedenou cenu nebyla předmětem posouzení žalovaného, neboť tato nemá význam pro závěr o spáchání správního deliktu podle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Z hlediska ochrany hospodářské soutěže není relevantní, v jaké konkrétní výši byl limit při tvorbě nabídkové ceny stanoven. Podstatné je, že žalobkyně jako zadavatel nebyla oprávněna v podmínkách zadávacího řízení omezit autonomní vůli dodavatelů předložit adekvátní nabídkovou cenu stanovením minimální ceny za vyprání 1 kg prádla. Z hlediska neprovedení navrhovaných důkazů lze tedy konstatovat, že žalovaný zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, načež své závěry dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil. Nebylo-li přihlédnuto ke znaleckému posudku, žalovaný řádně odůvodnil, z jakého důvodu se tak stalo.
22. V další části žaloby žalobkyně brojila proti výroku II. napadeného rozhodnutí. Namítala, že vítězný uchazeč již ve fázi posuzování kvalifikace prokázal splnění základních i profesních kvalifikačních předpokladů v plném rozsahu veřejné zakázky, a proto jej nebylo možné vyloučit ze zadávacího řízení. Ani s touto argumentací se soud neztotožnil. Ve shodě se žalovaným má soud za to, zkoumání, zda uchazeč splňuje kvalifikaci v rozsahu veřejné zakázky sám (namísto subdodavatele) by muselo být provedeno již v rámci posuzování kvalifikace jednotlivých uchazečů, a nikoliv dodatečně, jak tomu bylo v daném

případě. Podle protokolu o posouzení kvalifikace, který je součástí správního spisu, je zřejmé, že část profesních kvalifikačních předpokladů vybraný uchazeč (PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s.r.o.) prokazoval prostřednictvím svého subdodavatele (CHRISTEYNS s.r.o.), přičemž zadavatel v té době zkoumal splnění profesních kvalifikačních předpokladů pouze u subdodavatele, a nikoli u samotného uchazeče. Teprve následné dovozování možnosti, že lze mít kvalifikaci za splněnou přímo u vybraného uchazeče, nelze akceptovat, protože je nutné vycházet z toho, co se dělo v té které fázi zadávacího řízení. I kdyby se tedy zpětně prokázalo, že vybraný uchazeč splňoval kvalifikaci již ve fázi posouzení kvalifikace, nic to nemění na tom, že v době posuzování kvalifikace žalobkyně u vybraného uchazeče kvalifikaci nezkoumala a nemohla ji tak mít za splněnou. Skutečnost, že žalobkyně dodatečně (před podáním rozkladu) zjistila, že kvalifikační předpoklady jsou splněny u vybraného uchazeče, je proto pro posuzovanou věc irelevantní.

23. Neobstojí ani argumentace, že v případě vyloučení vybraného uchazeče ze zadávacího řízení by žalobkyně byla povinna zadávací řízení zrušit, protože po vyloučení by zbyla k hodnocení jen jedna nabídka, a tedy nemohlo dojít k ovlivnění nejvhodnější nabídky. Z napadeného rozhodnutí předně nelze dovodit bezpodmínečnou nutnost vybraného uchazeče vyloučit, jelikož např. v bodě 96 prvostupňového rozhodnutí žalovaný připustil jako eventualitu postup dle ust. § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách (žalobkyně mohla vyzvat vybraného uchazeče, aby písemně objasnil předložené informace či doklady nebo předložil další informace či doklady prokazující splnění kvalifikace). Pokud by však došlo k vyloučení vybraného uchazeče, je zřejmé, že by došlo k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, neboť ať už by došlo „pouze“ ke změně výsledného pořadí nabídek, nebo by muselo být celé zadávací řízení zrušeno, podstatné je, že by nabídka vybraného uchazeče (PRVNÍ CHRÁNĚNÁ DÍLNA s.r.o.) nemohla být vybrána jako nejvhodnější.

V. Závěr a náklady řízení

24. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu